

МОЛОДІЖНИЙ КОММУНІЗМ

ІМ. Д. І. ЧУЙКОВСЬКОГО

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКSMУ

Рік видання VIII

№ 124 (824)

СЕРЕДА, 18 ЖОВТНЯ 1967 РОКУ

Ціна 2 коп.

В ЦК ЛКСМУ

ЗАПОВІТАМ ЛЕНІНА ВІРНІ

«Я себе під Леніном чищу, щоб плисти в революцію глибоше». Цими словами пролетарський поет В. В. Маяковський зумів висловити думки кожної радянської людини. Безсмертні ленінські ідеї, титанічна робота вождя, дорогий і близький образ Ілліча — наша могутня всеперемагача зброя.

Кожен рядок ленінських праць, кожен рядок його виступів, все життя Ілліча — прекрасна школа виховання молодого революціонера, будівника комунізму.

ЦК ЛКСМУ прийняв рішення провести на честь 50-річчя Жовтня з 20 по 29 жовтня республіканський ленінський урок «Заповітам Леніна вірні». Урок проводиться в усіх первинних

комсомольських організаціях підприємств, установ, колгоспів, радгоспів, учбових закладів.

Ленінський урок «Заповітам Леніна вірні» покликаний сприяти прагненню юнаків і дівчат прилучитися до скарбниці марксистсько-ленінської думки, утвердженню себе справжніми господарями країни, продовжувачами великої справи Жовтня.

Проведення республіканського уроку має стати своєрідним оглядом відданості молодого покоління справі революції, партії, народу.

Ленінський урок у комсомольських організаціях рекомендується провести в формі бесіди. Слід запросити на них

ветеранів партії, комсомолу, героїв війни та праці.

Урок «Заповітам Леніна вірні» необхідно присвятити заняття у системі комсомольської політосвіти.

У підготовці та проведенні ленінського уроку активну участь повинні взяти редакції молодіжних газет, журналів, радіо і телебачення.

Підсумком ленінського уроку «Заповітам Леніна вірні» будуть республіканські радіо-телезбори комсомольців та молоді України, які відбудуться 28 жовтня, у переддень ювілею Ленінського комсомолу, з 19 по 19.30. Ця радіо-телепередача буде заспівом до святкових зборів комсомольців та молоді, присвячених дню народження комсомолу.

СЛАВА ГЕРОІВ ЖИТИМЕ ВІЧНО

ВІДКРИТТЯ ПАМ'ЯТНИКА НА МАМАЄВОМУ КУРГАНІ

У Волгограді, на легендарному Мамаєвому кургані 15 жовтня відкрито пам'ятник-ансамбль Героям Сталінградської битви.

В святковому вбранні площа Полеглих Борців. Опівдні біля братської могили захисників Царицина і Сталінграда зібралися сотні трудящих. Застиг стрій солдатів і офіцерів. Звучить траурна мелодія.

Хвилиною мовчання вшановують присутні пам'ять героїв. Біля Вічного вогню змінюється почесна комсомольська варта.

Голова міськвиконкому І. М. Корольов говорить про те, що сьогодні в житті міста-героя знаменний день. І. М. Корольов доручає учасникові Сталінградської битви двічі Герою Радянського Союзу В. С. Єфремову запалити від вогню Вічної слави факел, який буде доставлено на Мамаїв Курган.

Прославлений воїн запалює факел і йде з ним до бронетранспортера, який в супроводі почесного ескорта прямує по вулиці Миру і проспекту Леніна до Мамаєва кургана. На всьому чотирьохкілометровому шляху — стрій почесної військової варти, тисячі трудящих.

Збудований на Мамаєвому кургані пам'ятник — грандіозна споруда. Це архітектурно-скульптурний ансамбль, який гідно відображає подвиг радянського народу, його армії біля стін Сталінграда в роки Великої Вітчизняної війни.

Кортеж зупиняється біля центральних сходів пам'ятника. Двічі Герой Радянського Союзу В. С. Єфремов піднімається з факелом по широких сходах пам'ятника-ансамблю. В репродукторах лунає голос диктора, який розповідає про місто-героя, місто-трудівника, місто-солдата. Скільки пам'ятних подій зв'язано з його життям! На цій землі Червона Армія і загони революційного пролетаріату Царицина громилли білогвардійські полчича. Тут на волзькому березі, був збудований перенісень нашої індустрії — Сталінградський тракторний завод. Біля стін Сталінграда чверть століття тому воїни доблесної Червоної Армії зламали хребет фашистському звіру.

Факел уже в залі військової слави Пантеону. Кругла будівля Пантеону — один з елементів пам'ятника-ансамблю. На стінах залу — імена тисяч загиблих воїнів.

На площі Героїв починається урочистий мітинг. На трибуні — товариші Л. І. Брежнев, О. М. Косигін, М. В. Підгорний, міністр оборони СРСР, Маршал Радянського Союзу А. А. Гречко, перший заступник міністра оборони СРСР, Маршал Радянського Союзу І. Г. Якубовський, начальник Головного політичного управління Радянської Армії і Військово-Морського Флоту генерал армії О. О. Єпішев, заступники міністра оборони СРСР, Маршал Радянського Союзу І. Х. Баграмян, К. С. Москаленко та інші воєначальники, учасники Сталінградської битви, керівники партійних і радянських організацій Волгограда і області, делегати міст-героїв.

Мітинг відкрив перший секретар Волгоградського обкому партії Л. С. Куліченко. Потім з промовою виступили міністр оборони СРСР, Маршал Радянського Союзу А. А. Гречко, майстер заводу «Красний Октябрь», Герой Соціалістичної Праці А. Ф. Серков, комбайнер радгоспу «Пролетарий», Герой Соціалістичної Праці А. К. Архипов, колишній командуючий Сталінградським фронтом, Маршал Радянського Союзу А. І. Єременко, колишній командуючий 62-ю армією, Маршал Радянського Союзу В. І. Чуйков, учасник боїв за Сталінград, Герой Радянського Союзу Я. Ф. Павлов, студентка політехнічного інституту Л. М. Кіршина.

З промовою на мітингу виступив тепло зустрінутий присутніми Генеральний секретар ЦК КПРС Л. І. Брежнев.

Мітинг закінчився. Л. С. Куліченко звертається до Л. І. Брежнева з проханням запалити Вічний вогонь у залі військової слави.

Товариші Л. І. Брежнев, О. М. Косигін, М. В. Підгорний, Маршали Радянського Союзу і родів військ, генерали проходять у зал Пантеону.

Л. І. Брежнев запалює Вічний вогонь. Звучить Державний гімн Радянського Союзу. Над курганом пролітають літаки, гул їх реактивних моторів зливається з гуркотом артилерійського салюту.

До Вічного вогню покладаються вінки: від ЦК КПРС, Президії Верховної Ради СРСР і Рад Міністрів СРСР, від Міністерства оборони СРСР та Головного політичного управління Радянської Армії і Військово-Морського Флоту, від Волгоградського обкому КПРС та облвиконкому. Вінки покладають делегації міст-героїв, представники трудящих Волгограда і області.

Учасники мітингу підіймаються на вершину Мамаєва кургана, до головної скульптури пам'ятника-ансамблю. Звідси відкривається вид на Волгу, на приволзькі далі, на все місто-героя, відроджене волею і працею радянських людей.

(Спец. кор. ТАРС).

Волгоград, 15 жовтня.

В КОГО РІВНІША БОРОЗНА?

Прапор піднято. Зараз пролунає сигнал — і трактористи з усіх районів області сядуть за важелі. Репортаж про змагання на кращого орача області читайте на другій сторінці.

Промова Л. І. БРЕЖНЄВА

Дорогі товариші і друзі!

Країні Рад незабаром мине 50 років. Велика дата. Величний і славний шлях! На середині цього шляху, 25 років тому, наш народ, наш радянський лад здобули тут, на волзьких берегах, велику перемогу. Тут розгорнулася битва, велетенська як за своїми масштабами, так і за своїм впливом на весь дальший хід війни. Тут наші Радянські Батьківщини довелося витримати одно з найтяжчих випробувань у своїй історії.

Уявімо собі на хвилину, що відбувалось тоді. У димучих руїнах величезного міста точився бій не на життя, а на смерть. Розвалювалися стіни, горіла розлита по Волзі нафта. Вищання пікюрючих літаків змішувалося з скреготом танків, тисячі розривів зливалися в суцільний рев, і часом здавалось майже немислимим, що людина може вижити, вистояти в цьому морі вогню.

Тут, на Мамаєвому кургані, де як кажуть, на кінець боїв було більше металу, ніж землі, всі ми думаємо про стійкість нашого народу, про все, що він переніс, не похитнувшись духом, не усумнівшись у перемозі.

Перемога під Сталінградом була не просто перемогою, вона була історичним подвигом. А справжню міру всякого подвигу можна справедливо оцінити тільки тоді, коли ми до кінця уявимо собі, серед яких труднощів, в якій обстановці він був здійснений.

Обстановка була в ті дні дуже грізною. Тривала блокада геро-

ичного Ленінграда. Ворог це стояв за 170 кілометрів від Москви. Гітлерівці вторглися у передгір'я Кавказу, 23 серпня вони прорвалися до Волги. Це було тут, рукою подати звідси, де височить нині гребля Волзької ГЕС.

Історія битви на Волзі описана в тисячах книг. Але сьогодні все-таки хочеться згадати кілька фактів. Німці кинули в Сталінградську битву більш як половину всіх своїх танкових і майже дві п'яті усіх піхотних частин, що воювали на Східному фронті.

Коли почався контрнаступ, проти наших військ було зосереджено мільйон ворожих солдатів. До дня капітуляції Паулюса німецько-фашистські війська, розгромлені в межиріччі Волги й Дону, втратили вбитими, пораненими і полоненими понад 800 тисяч чоловік. Передній край війни пересунувся на кілька сот кілометрів на Захід.

Але для того, щоб усе це сталося, армії, які биліся в Сталінграді, повинні були витримати, винести на собі неймовірний тягар багатомісячних оборонних боїв за кожну п'ядь землі.

Ми кажемо «Будинок Павлова» — і перед нами в думці постають сотні будинків, що стали справжніми фортецями, неприступними для фашистів.

Ми кажемо «Острів Людинова» — і згадуємо десятки інших острівців сталінградської землі, в найкритичніші дні вдержані мужністю наших солдатів і офіцерів.

Ми кажемо «захисники Сталінграда» — і думаємо

не тільки про солдатів, але й про тих, хто рив під бомбардуванням окопи і протитанкові рови, хто працював на сталінградських заводах вже під вогнем до останньої можливості, до останньої хвилини.

Ми кажемо — Перемога! — і згадуємо всіх, хто здобув її в бою. Це була перемога великого радянського народу, керованого своєю ленінською Комуністичною партією. Це була перемога радянського воєнного мистецтва.

Під керівництвом Верховного Головнокомандування великий вклад в цю перемогу внесли видатні воєначальники товариші О. М. Василевський, М. Ф. Ватутін, М. М. Воронцов, А. І. Єременко, Г. К. Жуков, Р. Я. Малиновський, К. К. Рокоссовський, В. І. Чуйков, М. С. Шумилов та інші. Це була перемога бойової майстерності командирів корпусів, дивізій, полків, батальйонів, рот і батарей. Це була перемога високого бойового духу нашої армії. І ми знаємо, як багато зробили для неї армійські партійні організації, члени військових рад, начальники політorganів, наші самовіддані політпрацівники. Це вони — генерали, офіцери, солдати — биліся і перемогли в Сталінграді і пронесли наш переможний прапор далі, до кордонів нашої Батьківщини, до столиці визволеної Європи, до поваленого фашистського Берліна.

Товариші! Не раз бувало так, що на вирішальних поворотах історії

бувало так, що на вирішальних поворотах історії

бувало так, що на вирішальних поворотах історії

(Закінчення на 3-й стор.)

У КОГО РІВНІША БОРОЗНА?

Осіній степ живе напруженим чеканням. Двадцять п'ять степових велетнів-тракторів вишикувалися, мов на парад. Їх водії — кращі трактористи з усіх районів області. Ось-ось почне змагання на кращого орача. Підходимо до трактора, за кермом якого Любов Макарівна Бургаз із Знам'янського району.

— Ви давно вже працюєте на тракторі?

— З 1935 року. Весь час у своєму колгоспі імені Котовського.

Знайомимося з учасником змагання комсомольцем Анатолієм Поліщуком з колгоспу імені Ватутіна Новоміргородського району. Анатолій готовий помірятися вмінням з колегами. Іван Якович Корнієнко, Євгенія Липок та багато інших механізаторів, звичайно, теж приїхали не для того, щоб пасти задніх.

І ось всі вони стоять біля столу авторитетного журі. В урочистій тиші звучить гімн Радянського Союзу. Піонери колгоспу вручають орачам квіти. Піднімається прапор змагання.

Зелена ракета. Агрегати виходять на старт. Над степом — жовта ракета. «Т-74» вриваються в ситий простір, залишаючи за собою чорні оксамитні стрічки борозен.

За умовами конкурсу кожен учасник змагання повинен виорати ділянку розміром 1,56 га за півтори години. Враховується якість роботи: треба, щоб глибина оранки не виходила за межі 25 — 27 см.

На обійзку сотні уболівальників. Натужно гуркочуть мотори, магово виблискують лемеші плугів.

25 помічників журі, агрономи, заміряють за кожним агрегатом глибину оранки. А вже якість роботи може принести переможці бал.

Час минає швидко. Ще кілька хвилин радиться журі, визначаючи переможців. Начальник обласного управління сільського господарства В. С. Ключко оголошує результати змагання. Перше місце виборолла Любов Макарівна Бургаз. Її ділянка найкраще виорана.

За свою працю Любов Макарівна в минулому році була удостоєна ордена Леніна. Зараз їй вруча-

ється перший приз — телевизор «Електрон» і диплом першого ступеня.

На другому місці — Володимир Іванович Руденко, механізатор колгоспу «Победа» Кіровоградського району. Нагорода — золотий годинник.

Третє місце здобула Іван Григорович Михайлюк з колгоспу «Ленінська правда» Маловісківського району. Приз — фотоапарат «Зеніт».

Решті учасників конкурсу вручаються почесні грамоти обкому КП України і облвиконкому, заохочувальні премії.

Біла флага — переможці. Вони опускають прапор змагання. Попереду — нові старту на нелегкі трудові перемоги.

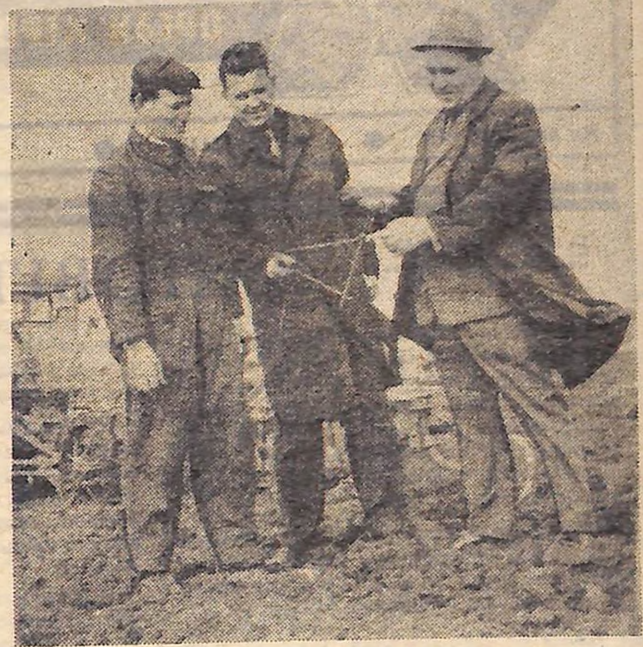
В. ГОНЧАРЕНКО,

В. КОВПАК,

спеціальні кореспонденти
«Молодого комунара».

Колгосп імені Шевченка

Кіровоградського району.

На фото: вгорі — степні агрегати готуються до старту; посередні — члени конкурсної комісії перевіряють якість оранки; внизу — переможці змагання кращі орачі Кіровоградщини Володимир Іванович РУДЕНКО, Любов Макарівна БУРГАЗ і Іван Григорович МИХАЙЛЮК.

ДІВЧАТА, занісши корм, зібралися разом і ділилися враженнями дня. В цей час і завітала на ферму секретар комсомольської організації артілі.

— Що це ти з фотографіями носишся? — запитала Віра Лимар.

— Вам принесла, — відповіла Марійка Дуденко і витягнула газету. — Читали про сесію Верховної Ради?

— Читали...

— Це добре. Звернули увагу, що говорилося на сесії про сільське господарство? Ось я під-

А потім до Ольги Лимар:

— Ну як, вже обжила нову хату?

— Майже...

— Знаєте, оце недавно ми підрахували, що в селі мало не половина будинків збудована за останні десять років. Здорово, правда?

— А що ж дивного. Є за що будуватися, всі добре одержують, — встала Надія Шустова.

— Так, Надійко, оплата добра. І зростає постійно. У минулому році середній заробіток доярки в нашому колгоспі становив 74 карбованці,

Стасмо мільйонерами

креслила: «Одним з найбільш важливих результатів перших двох років п'ятиріччя є значне прискорення розвитку сільського господарства. Середньорічний приріст сільськогосподарської продукції збільшився у порівнянні

з 1928 року на 102%. Це означає, що за два роки грошові і натуральні прибутки колгоспників від громадського господарства зростають приблизно на 20 процентів.

— Так ми всі мільйонерами станемо, — кинула Віра Лимар.

— А ми й є мільйонери, — підхопила ту думку Марія Дуденко, — мільйонні ж прибутки має колгосп. І з кожним роком багатшає, технічно оснащується.

Одних тільки комбайнів 18 штук та більше двох десятків автомашин. В наступному році сільське господарство країни одержить 307 тисяч тракторів, 165 тисяч вантажних автомашин і багато іншої техніки. Так що й у нас машин добавиться.

Дівчата ще й ідучи додому говорили про плани, затвержені Верховною Радою, про ріст добробуту наших людей.

В. ЦВЯК,
спецкор «Молодого комунара».

Колгосп «Прогрес»
Новоміргородського району.

НАГОРОДИ МИТЦЯМ РОСІЇ

Закінчилась Декада російської літератури і мистецтва на Україні, яка перетворилась на незабутнє яскраве свято єднання культур російського і українського народів, всіх народів нашої багатонаціональної Вітчизни. Близько 1300 кращих представників літератури і мистецтва Російської Федерації ознайомили трудящих республіки з грандіозними успіхами братнього народу у розвитку культури, яких він досяг за роки Радянської влади під керівництвом Комуністичної партії.

За видатні заслуги в зміцненні взаємозв'язків братніх культур та за активну участь у проведенні Декади російської літератури і мистецтва на Україні, присвяченої 50-річчю Великої Жовтневої соціалістичної революції, ряд творчих колективів і організацій РРФСР нагороджено Почесною Грамотою Президії Верховної Ради Української РСР.

16 жовтня заступник Голови Президії Верховної Ради СРСР, Голова Президії Верховної Ради Української РСР Д. С. Коротченко вручив Почесні Грамоти Президії Верховної Ради УРСР представникам творчих колективів і організацій Російської Федерації. Від імені Центрального Комітету КП України, Президії Верховної Ради і Уряду УРСР Д. С. Коротченко сердечно поздрив митців Росії з нагородами, з наступним святом 50-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції і побажав їм нових творчих успіхів, міцного здоров'я і щастя в особистому житті.

На врученні нагород були присутні члени урядової делегації РРФСР.

ЗБОРИ ВИРІШУЮТЬ, ЗБОРИ ВИХОВУЮТЬ

На XV з'їзді комсомолу до Статуту ВЛКСМ були внесені певні зміни. В зв'язку з тим, що зараз в комсомольських організаціях області проходять звітно-виборні збори, наш кореспондент звернувся до завідуючого відділом комсомольських організацій обкому комсомолу В. Долиняка з запитанням, чи знайшли ці зміни своє відображення в новій інструкції про проведення виборів керівних комсомольських органів.

В. Долиняк. Нещодавно ЦК ВЛКСМ затвердив інструкцію, яка дозволить більш якісно і організовано провести вибори керівних комсомольських органів, послужить дальшому розвитку внутрішньокосомольської демократії. Вибори в первинних, цехових, дільничних, бригадних, класних, факультетських, курсових комсомольських організаціях і в комсомольських групах проводяться один раз на рік. В первинних комсомольських організаціях, яким надані права райкому комсомолу в питаннях прийому до ВЛКСМ, у веденні обліку членів ВЛКСМ і розгляді персональних справ комсомольців, в кожному окремому випадку з дозволу обкому, крайкому комсомолу, ЦК ЛКСМ союзної республіки вибори комітетів можуть проводитись один раз у два роки.

У первинних комсомольських організаціях, які нараховують більше 300 членів ВЛКСМ, а в колгоспах і радгоспах — більше 100 членів ВЛКСМ, з дозволу обкому, крайкому комсомолу, ЦК ЛКСМ союзної республіки вибори комітетів можуть проводитись на комсомольських конференціях. Звіти і вибори в комсомольських організаціях проводяться після проведення звітів і виборів в комсомольських групах, цехових, бригадних, факультетських комсомольських організаціях. Одночасно з виборами комітетів проводяться вибори ревізійних комісій відповідних організа-

цій. Норми представництва на районні, міські, окружні, обласні, крайові комсомольські конференції і з'їзди комсомолу союзних республік встановлюються відповідно райкомом, міськкомом, обкомом, ЦК ЛКСМ союзних республік.

Кореспондент. Що нового в інструкції по висуненню і обговоренню кандидатів в комсомольські органи?

В. Долиняк. Кандидатури до нового складу комсомольських організацій висувуються учасниками комсомольських зборів, делегатами конференцій, з'їздів і обговорюються персонально безпосередньо на комсомольських зборах, засіданнях конференцій, з'їздів окремо в члени і кандидати комсомольського комітету і в члени ревізійної комісії. В результаті персонального обговорення всіх висунутих кандидатів складається список кандидатів для проведення виборів.

Кореспондент. Чи всі кандидатури обговорюються персонально?

В. Долиняк. Так. При персональному обговоренні кандидатів повинно бути забезпечене необмежене право відводу висунутих кандидатів.

Нова інструкція, затверджена ЦК ВЛКСМ, дозволить зміцнити комсомольську дисципліну, послужить дальшому розвитку внутрішньокосомольської демократії, сприятиме підвищенню бездлатності комсомольських організацій.

Промова Л. І. БРЕЖНЕВА

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

рії наша країна, відстоюючи свою свободу, рятувала від поневолення інші народи. Так було чверть століття тому, коли Радянська Армія своєю безприкладною мужністю врятувала людство від найбільшої небезпеки, яка йому коли-небудь загрожувала, — від коричневої чуми фашизму. Місту, де ми зараз перебуваємо, судилося стати символом цього всесвітньо-історичного подвигу.

Увесь світ, затамувавши подих, стежив за битвою на Волзі. У Вашингтоні і Лондоні, в Парижі і Берліні, у Берліні й Римі — скрізь люди відчували, розуміли: тут вирішиться результат війни. Це було ясно і нашим ворогам, і нашим союзникам. Оцінюючи подвиг героїв Сталінграда, президент США Рузвельт писав у ті дні: «Іх слава перемога зупинила хвилю навали і стала поворотним пунктом війни союзних націй проти сил агресії».

У цій битві не тільки було перемелено добрі гітлерівські війська. Тут видихався наступальний порив, був зломлений моральний дух фашизму. Почався розпад фашистського блоку. Навіть для людей, одурманених нацистською пропагандою, дзвін загальнодержавного трауру, офіційно оголошеного Гітлером у лютому 1943 року, прозвучав провісником поразки. День трауру фашистської Німеччини став днем надії для всіх антифашистів світу, в тому числі і для німецьких антифашистів. Підводились сили тих, хто не схилив голову перед гітлерівськими загарбниками. Слово «Сталінград» перетворилося з уст в уста, як пароль опору, пароль перемоги.

Після битви на Волзі війна тривала ще понад два роки. Треба було ще багато вивести і багато звершити. Але хід подій вже був визначений. Дальші битви довели розгром ударних сил імперіалізму. Перемога радянського народу у Великій Вітчизняній війні продемонструвала перевагу сил соціалізму над силами імперіалізму, розчистила шлях для величезних соціальних і політичних змін, якими ознаменувалась наша епоха.

Товариші! Сьогодні, через чверть століття після історичної битви, погляди і серця всіх радянських людей, всіх, хто борюється проти фашизму за свободу народів, знову звернуті до легендарного міста на Волзі. Овіяна незмирною славою земля по праву стала місцем, де споруджено величний пам'ятник творцям нашої перемоги.

Цей монумент — данина героїчним синам і дочкам Радянської країни, які своєю стійкістю, беззавітною мужністю, кров'ю своєю завоювали перемогу. Тут, на цій землі, вони повернули хід долі, примусивши її йти від темряви до світла, від поневолення до свободи, від смерті до життя.

Людство пам'ятає їх як героїв-сталінградців. Але прийшли вони сюди з усіх кінців країни, і вся наша країна стояла за ними. На заклик Батьківщини, на заклик партії прийшли сюди радянські люди,

щоб захистити свободу і честь свого народу, відстояти завоювання Великого Жовтня. Коли б в окопах Сталінграда не стояли пліч-о-пліч сини Росії і України, Білорусії і Прибалтики, Кавказу і Сибіру, Казахстану і Середньої Азії — не було б сталінградської перемоги.

Коли б не працювали вдень і вночі заводи Уралу й Сибіру, коли б трудівники колгоспних полів не робили щодня свого зовні наче непомітного подвигу — не було б сталінградської перемоги.

Батьківщина зробила все, щоб герої Сталінграда з честю виконали свій обов'язок.

Багато з учасників грандіозної битви сьогодні присутні тут. Багато хто перебуває далеко звідси. Але де б вони не були, вони з нами так само, як з нами захисники інших міст-героїв — Москви, Ленінграда, Севастополя, Одеси, Києва, Брестської фортеці, всі учасники боїв минулої війни. В час урочистого відкриття монумента, присвяченого великій перемозі, Центральної Комітет Комуністичної партії Радянського Союзу, Президія Верховної Ради СРСР, Радянський уряд шлють палкий привіт усім, хто захищав Батьківщину в ту сувору годину. (Тривалі оплески).

Цей монумент — данина пам'яті тих, кого немає більше з нами. Це були сильні, повні енергії, життєрадісні радянські люди. Їх було багато — десятки, сотні тисяч. Вони віддали заради перемоги все, що могли віддати: своє життя до останнього подиху, свої сили до останнього руху руки, яка стискала зброю.

Ми знаємо — вдови і сироти, батьки й матері, брати і сестри тих, хто загинув на берегах Волги, досі носять в серці біль неперворотної втрати. Їх сум поділяє вся країна, пам'ять про полеглих героїв житиме й в серцях майбутніх поколінь.

Разом з усіма, хто втратив своїх близьких, що віддали життя за Батьківщину, шануємо, товариші, пам'ять героїв хвилиною мовчання.

Але пам'ять про загиблих героїв викликає не тільки почуття суму. Поруч з ним завжди житиме і велике, світле почуття гордості за велич здійсненого тими, хто поліг у бою. Коли б не ці жертви — не було б перемоги, не було б того майбутнього, в яке ступив наш народ, перемігши фашизм.

Пам'ятники, які ми споруджуємо героям, — це не тільки твори з мармуру, граніту або бронзи. Найкращий пам'ятник — це наші діла. Подвиг полеглих покладає величезну відповідальність на тих, хто живе сьогодні. Наш священний обов'язок — довести до кінця справу, заради якої вони віддали життя.

Там, де були руїни і згарища, виросло світле і радісне місто — місто широких набережних і потоплюючих у зелені проспектів, сучасних заводів і фабрик. Новий Волгоград — це теж монумент нашої перемоги — перемоги у мирній праці, перемоги в будівництві. Тут зажив другим життям первенець п'ятирічок — Волгоградський трактор-

ний. Тут бере початок чуда споруда післявоєнних років — Волго-Донський канал імені Леніна. Тут, на великій російській ріці, засвітилися вогні однієї з найбільших гідроелектростанцій світу. Тут пушено в дію індустриальний велетень — Волзький хімічний комбінат. І сьогодні, напередодні півстолітнього ювілею Великого Жовтня, трудящі Волгоградської області можуть пишатися не тільки бойовими, але й трудовими подвигами.

Те, за що билися і вмирали герої, стало дійсністю. Радянський народ під керівництвом партії Леніна перетворив нашу Батьківщину в процвітаючу і могутню державу. Радянські люди скрізь відчувують блага, які дає соціалізм. Вони живуть і працюють в атмосфері спокійної впевненості. Своє п'ятдесятиріччя Країна Рад зустрічає новими успіхами в розвитку економіки і культури, в поліпшенні життя народу, в будівництві комунізму. Наш ювілей — це триумф соціалізму, свято творчої праці, торжество свободи і гуманізму.

Двадцять два роки минуло з того часу, як закінчилася війна. Ми закликали говорити «мирний час». І всі ми хочемо, щоб цей мирний час не став інтервалом між двома війнами. Хай друга світова війна залишиться останньою світовою війною.

Але щоб добитися цього, самого бажаного. Ми знаємо, що в світі неспокійно. Триває злочинна агресія США проти В'єтнаму. І в інших місцях земної кулі летить кров народів, яким імперіалісти намагаються силою нав'язати своє панування. Не перевелися ще безумці, чії авантюристичні плани загрожують ввернути людство в нову світову війну. Ми не можемо, не маємо права забувати про все це. Комуністична партія, Радянський уряд роблять все, щоб оборона нашої Батьківщини була незламною. Могутність співдружності країн соціалізму завжди буде нездоланим бар'єром на шляху любителів воєнних авантур. Ми впевнені в своїх силах, ми впевнені в своєму майбутньому, ми впевнені в перемозі комунізму. (Оплески).

Дорогі друзі! Камінь живе довше, ніж люди. Але саме люди, тільки люди дають безсмертя всьому, чого торкнуться їх подвиги. Подвиг героїв зробив безсмертним імені Мамасаєва кургана. Минуть роки і десятиріччя. Нас змінять нові покоління людей. Але сюди, до підніжжя величного монумента перемоги, приходитимуть внуки і правнуки героїв. Сюди принесуть квіти і приводитимуть дітей. Тут, думаючи про минуле і мріючи про майбутнє, люди згадуватимуть тих, хто загинув, захищаючи вічний вогонь життя.

Вічна слава героям Сталінградської битви, живим і полеглим, всім, хто бився за нашу радянську Батьківщину! (Оплески).

Слава героям праці, нашим сучасникам, учасникам великої битви за комунізм! (Оплески).

Хай живе непереможний прапор Жовтня! (Бурхливі оплески).

Хай живе мир в усьому світі! (Бурхливі оплески).

ЗУСТРІЧ З БАТЬКОВОЮ ЮНІСТЮ

Повільно крутиться пластинка під кришкою радіо. А Варварі Гаврилівні здається, що то нитка по нитці розмотується її прожиття. Згадуються далекі повоєнні роки і те, як плекала дочок. П'ятеро їх у Варварі Гаврилівні і Григорія Михайловича Шавкунович. П'ять горлиць-щебетух, п'ять надій материних.

Бувало, зразу після війни, так паробішся за день... Вручну ж віялки крутили на току. Прибіжу додому, а вони вже сплять усі рядочком. Не видно, де котра. Тільки полічу голівки — всі п'ять. І відляже від серця.

Вона їх, як в отій пісні про матір, з самого малечку водила у поля, на ферму, де й сама працювала. І вони не зрадили надій Варвари Гаврилівні. Найстарша донька Таміла по закінченню школи пішла в ланку.

А там закінчили школу одолітки Валя і Світлана. Спочатку забігали на ферму допомогти матері. Просили Варвару Гаврилівну:

— Візьміть і нас до себе!
Така погода трапилася. На фермі не вистачало двох доярок. На їх місце стали Валентина і Світлана. А згодом і Зоя взялася доглядати вівелів. Три доньки і мати — на одній фермі. Отоді й загримила на весь район тру-

дова слава Шавкунович. Не раз дівчат преміювали за високі надії молока. Особливо пам'ятну винагороду одержали минулої осені — путівку в міжнародний молодіжний табір відпочинку, що в Угорщині. Коли повернулися, то було що розповідати.

— У Будапешті були.

— Біла пам'ятника полеглим радянським воїнам вінок залишили.

— І на озері Балатон були, де нашого татка колись поранено...

Навіть ночі осені покоротшали під тих розмов-розповідей про зустрічі з грозовою юністю батька.

А це якось організували в сільському клубі зустріч представників трьох поколінь. Ініціатор цієї справи член комітету Ніна Осипова пропонує Світлані:

— Виступиш на вечорі?

— Та яка з мене артистка?

— Співаки і танцюристи є. А ти прочитай комсомольські вірші!

Добре читала. Кажуть, дехто хустинки притуляла до очей. Ще цікавіше доручення випало Валі: вона мала організувати збір квітів. І багато їх набибрала з дівчатами. Червоними вогнищами палали вони на вікнах, у руках ветеранів.

Далеко в степу село Лутківка. Але й тут бистрина молодіжного життя. І на ту бистрину одна за одною виходять неспокійні, працювоті дівчата — дочки Варвари Гаврилівні і Григорія Михайловича Шавкунович.

Г. ПОЗНЯК,
працівник районної газети «Будівник комунізму».

Неозорний степ. І на його фоні двоє: богатырська постава, віяль, розправлені плечі, горда посмішка, погляд, звернений у далечині. Це механізатор артілі «Пам'ять Леніна» Маловісківського району батько Василь Петрович Майсубура (справа) та його син Олексій. Василь Петрович знають як трудяшу людину, як умілого хлібороба. Минулого року його, ветерана колгоспу, нагороджено орденом Трудового Червоного Прапора.

Стежкою батька пішов і Олексій. Ще недавно був прищиплювачем, а нині взяв у руки кермо сталеного коня. Працюють на одному тракторі позимню. Коли дивилися на це фото, то згадуються слова поета Миколи Бажана: «Нехай посміє хто загрозувати країні, де є такі батьки, де є такі сини».

СПОКОНВІКУ текла степами тиха річка Мала Вись, споконвіку у ній відбивався шмат синього неба. А серпневого дня сорок першого року слохмурніло небо над річкою, вдарила гроза, впали на Вись блискавиці.

...Євдокія шмигнула в хвіртку, вбігла до хати, нашвидку загорнула в газету хліб і сало, прихопила глечик з холодною водою і подалася на вулицю. Там, гнана чужинцями, йшла колона полонених. Обабіч вулиці у відчай схлипували жінки. Серце Євдокії стиснулось. Мимо неї пройшли троє. Ледь переставляючи ноги, вони вели хлопця. Губи юнака потріскались від спраги, він не в силі піднести голову.

— Товариші, — прошепотіла і подалася з глечиком, щоб піднести його до уст пораненого. Удар приклада збив дитину. Маленькими сонечками розсипався мальований глечик у пілюці.

— Звірі! — важке, моє камінь, кинула у слід гітлеріацям.

Був зимовий досвіток. Євдокія вже поралася біля печі. Раптом долівка здригнулась, біла хати прогуло і стихло. Що там? Але у вікно нічого не видно. Цієї ночі мороз щільно затулює шибки візерунчастою фіранкою. Накинула одяжину і кулею вискочила на поріг.

— Наші! Наші танки! — скрикнула від радості. Юрба людей оточила визволителів. А командир заклопотаний, серйозний.

— Хто покаже, де найбільше фашистів?

Протислася наперед.

— Я добре знаю дорогу...

Упали на Вись блискавиці...

За якусь хвилину русаве дівча пірнуло в люк танка.

Бій був гарячим. Підійшовши групами з трьох боків, танки снаряд за снарядом сипали на кубло фашистських машин. Механік-водій Рябчиков перебрался через канаву, обігнув чагарник і бив майже впритул. Стрілець Некрасов теж прямою наводкою палив ворожу техніку. Лейтенант Акімов розправлявся з ворожими зенітками, танк Мухамедова нищив склади зі зброєю та боеприпасами. Ось офіцер

(Закінчення на 4-й стор.)

ЖОВТНЕВА ЕСТАФЕТА МАЛОВИСКІВЦІВ

Такою нескореною і пішла у вічність комсомолка Евдокія КАЛЬНОКА.

Упали на Вись блискавиці...

(Закінчення. Початок на 3-й стор.)

Солохін помітив, як з-під снігу, наче потривожені миші, напівроздягнені вискакують вороги.

— Вогонь! — і гроза розплати падає на голови гітлерівців.

Вже після бою, коли мали вирушати далі, вперед, підступно юлоснула черга з кулемета: то в безсилий лютий стріляв гітлерівець, що вижив у схованці. Поранена в обидві ноги, Евдокія впала на сніг. Бійці віднесли її до сараю, що був поблизу, перев'язали. Сказали: пришлють до неї санітарів. Та склалося так, як буває на війні: знову закипів бій і вихором покотився кудись далі й далі...

— Партизан? — цідить крізь зуби рудий есесівець і поправляє на животі кучого автомата. — Партизан? Евдокія мовчить. Вона вже не від-

чуває під собою обледенілого снігу, не чує болю в ногах, кудись у прірву провалюється есесівець...

Коли прийшла до свідомості, зрозуміла: вона в хаті, де розмістився німецький штаб. Першою думкою було: фашисти не відають, хто вона. Вона не скаже, що місцева, не допустить, щоб через неї катували невинних братів, сестер, односельчан. І під тортурами ворогів, твердила одне:

— Не місцева. Приїхала з танкістами.

Минула ще одна ніч, довга і жалюва...

З раннього ранку над ровом, що оперізує розсадник, стоїть юрба цивільних. Їх фашисти пригнали на розправу.

Евдокія не йшла, а пересувалась на колінах, опираючись на перебиту саперну лопатку. Уста мужньо стиснуті, очі горять непокорю.

— Пізнаєш їх? — показує цибатий унтер на чоловіків.

— Нікого не знаю...

Пролунав постріл. Та вона ще тримала голову гордо піднятою. Такою нескореною і пішла у вічність комсомолка Евдокія Кальнока.

О. КОВТУН, вчитель історії Маловисківської середньої школи № 3.

НАМ ЗАЗДРЯТЬ ЗОРІ

Здавалось, той вечір зійшов з полотен Куїнджі. Ми, тобто Лариса Нікішова, Ліда Кавун, Зіна Самойленко, Валя Безугла і я, сиділи в гуртожитку. У вікно заглядали великі серпневі зорі. І мені чомусь подумалося, що вони заздять нашому настроєві. Валя Безугла завела стиха пісню про солдатську службу та про вірність дівочу. Дівчата підхопили. І раптом Лариса:

— Дівчатка! Ми оце співаємо в гуртожитку. А чому б не організувати дівочий ансамбль? Та виступити б...

— А й правда... Підказано пісню ми здійснили. Тепер наш ансамбль готується ви-

ступити на Жовтневе свято.

Нашим комсомольцям снаги не позичати. І в пісні, і в праці такі, якими личить бути молодим. Пригадую недавнє. Відлунали звуки духового оркестру, поздоровлення на адресу тих, хто готував завод до пуску. Але як тільки завод почав працювати, виникли труднощі: вийшла з ладу одна з центрифуг. Обладнання це нове, і навіть досвідчені робітники не знали, що вдіяти. Та нагодилася молода слюсарі Саша Галета і Волода Гаєвський. Придивились:

— Та тут же реле не годиться! Самі й ліквідували поломку.

Хороших справ комсомольських не перелічити: це і будівництво продуктового цеху, і раціоналізаторські пропозиції, і спорудження пляжу, і ремонт спортзалу, і... вміння цікаво жити, по-комсомольському товаришувати. Якось заходжу в цех контрольно-вимірвальних приладів до Валі Мирнонок. Бачу: аж сяє дівчина. А в руках букет квітів.

— Це наші хлопці з днем народження поздоровляли...

Дружба дарує нам добрий настрій і снагу, кличе до праці. У ці передсвяткові дні ми прагнемо зробити все для успішного виконання завдань ювілейного року по виробничому цукру.

М. ГРОМАДСЬКА, секретар комітету комсомолу цукрозаводу.

СКОРО СНІГ, СИНОПТИКИ?

«Готуй сани влітку, а воза — взимку» — каже народна мудрість. Сани лижникам ні до чого, але й для них зараз турбот вистачає. Коли стояла спека і любителі похупатися спішили на пляж, кіровоградські лижники-спартаківці думали вже про зимові баталії, про перший сніг.

Спортсмени знають, як позначається на силі і витримці навіть недовгочасний

Здрастуйте, лижні! Скоро під вами заскрипить снігова доріжка.

ФІНАЛ ЛЕГКОАТЛЕТИЧНОГО КРОСУ НА ПРИЗ ГАЗЕТИ «ПРАВДА»

ЮВІЛЕЙНІ СТАРТИ

Фінішував легкоатлетичний крос на приз газети «Правда», в якому взяли участь найсильніші бігуни області. Бігові доріжки Зінам'янського лісу знову стали місцем поєдинків спортсменів. На старт виходять дівчата 17-18 років. Першою 1000-метровою дистанцією закінчує учениця 10-го класу Кремгасівської СШ № 2 Тетяна Данчак.

Найсильнішою серед юніорок була представниця команди Кіровограда Людмила Настояка. У жінок забіг на дистанції 1000 метрів виграла олександрійська спортсменка Віра Філіпенко.

Першим у забігу на 3000 метрів серед юнаків був учень Комплівського веттехнікуму Володимир Буть. У юніорок першим був кіровоградець Василь Лимар. Знову титул найспритнішого бігуна серед чоловіків підтвердив олександрієць Микола Жеребятєв.

Перше місце і перехідний кубок обласного спорту завоювала команда Кіровограда. На другому місці команда Олександрії, на третьому — спортсмени Кремгаса.

перепочинок, а тому не припиняють тренувань протягом усього року. Спартаківці виїжджають велосипедистами на траси, займаються веслуванням на каное і байдарках. І багато хто з них виявив неабиякі здібності в цих видах. М. Новиков, М. Кукуруза, Г. Буханов, які мають перший розряд з лижного спорту, є майстрами з веслування. Хоч їм до цього часу і не довелося показати такі ж високі результати на лижних змаганнях, проте вони вважають лижі своїм основним покликанням.

Більшість лижників у «Спартаку» — майбутні авіатори. З них 15 спортсменів мають перші розряди. Це В. Бабич, М. Лісниченко, В. Яремко, Л. Гусич та інші. Навіть у дні практичних занять вони знаходять час для тренування.

З перших днів листопада для лижників наступить гарячий час. Вони проведуть кілька змагань з веслування, вийдуть на бігові доріжки, на яких взимку проляжуть лижні маршрути. Часто можна бачити спорт-

На доріжки Попомиколаївського лісу падає осіннє листя. Коли їх вкриве сніг, тут проляжуть траси лижників. А поки що в осінньому падолисті майстер спорту М. НОВИКОВ тренується перед зимовими поєдинками. Фото М. ЧЕРКАЄВА.

сменів-лижників на складі: вони перевіряють, чи не пошкоджені лижі, змащують їх. А як тільки випаде перший сніг, спортсмени прокладуть першу лижню.

С. МАТУСЯК.

ПОРАЗКА ЗА ПОРАЗКОЮ

Це вже четверта підрада. Цього разу кіровоградська «Зірка» програє у Ворожемі місцевому «Труду» з рахунком 0:2.

Кожна поразка «Зірки» пересуває її все далі від лідерів. Минули добрі часи, коли команда посідала в таблиці четверте місце. Цього разу їй теж загро-

жувала можливість поступитися місцем виницькому «Локомотиву», який мав однакову кількість очок. Поразка виницького дозволила «Зірці» залишитися на восьмому місці.

Результати матчів між іншими командами другої підгрупи другої групи класу «А» в передостанньому турі такі: «Металіст» — «Карпати» — 2:1, «Шинник» — «Суднобудівник» — 1:1, «Волга» (Горький) — «Таврія» — 2:1, «Локомотив» (Калуга) — «Молдова» — 1:2, «Металург» (Запоріжжя) — «Локомотив» (Вінниця) — 5:0, «Волга» (Калінін) — СКА (Одеса) — 3:3, СКА (Львів) — «Дніпро» — 2:1, «Сокол» — СКА (Київ) — 0:0, «Металург» (Тула) — «Авангард» — 1:0.

Перед останнім туром турнір-на таблиця має такий вигляд:

Table with 3 columns: Team Name, Points, Goals For, Goals Against. Includes teams like SKA, Metalurg, Dnipro, etc.

ЛЕОНІДЕ ІВАНОВИЧУ, а можна намалювати жоржину, щоб вона була, як жива? — А сонце? Таке велике, як справжнє? Першокласники Кіровоградської художньої школи їсним колом оточують свого викладача Л. І. Бондаря. Той широко посміхається і відповідає, що фарбами можна все висловити. Білява тихенька дівчинка з глибокими допитливими очима підходить до столу і запитує: — А вітер намалювати можна? — Кіровоград. Сквер Ім. Т. Г. Шевченка. Тут, у приміщенні дитячої бібліотеки, знаходиться художня чотирикласна школа. Тут учні вперше починають розуміти таємницю ліній і кольору.

голявки шестикласниць Світлани Ромашкіної і Наталі Рачкурської. Дівчата почали захоплюватися малюванням ще в третьому класі. У шостому вони стали вже першокласницями художньої школи.

У другому класі, яким керує Михайло Володимирович Надеждін, стіни аудиторії шелестять тонкокожими клеями, хлопчотув лісовими озерами, висистують голосистими шпакелями.

„А ВІТЕР НАМАЛЮВАТИ МОЖНА?“

ми. Аquarelлі малюнки привертають увагу свіжістю баченого і райдужністю кольорів. Біля вікна за мольбертом сидить семикласник Сергій Вазакін. Біле волосся соломи'яним козирком насувається на чоло. Рука з олівцем відкидає його назад і робить легкий штрих на папері. Шкаві за своїм виконанням етюду Сергія. Тиша — дійсно навіває ліричний спо-

кій. А ось тягнеться до неба зеленава тендітна гілочка. І все. Але навіть у її тоненьких листочках криється прозорий настрій мрійливості.

Школа організувала в цьому році виставку своїх вихованців у парку Ім. В. І. Леніна та у фойє кінотеатру «Мир». Всі ці виставки були приурочені Жовтневому ювілею. Безумовно, тут широко демонструвалися роботи старшокласників. А їм є що показати. Викладачі створили всі умови для того, щоб учні могли

ранні, — тішиться Анатолій Вікторович Шевченко.

— І багато їх у вас? — Двадцять дев'ять чоловік. Всі різні, всі обдаровані. Вітик, наприклад, великий фантаст, успішно працює в графіці. Савченко добре себе показав у скульптурі.

Хлопці малюють муляж. На полицях стоять їхні роботи з глини, з пластліну. Я не хочу заважати і тому виходжу, адже це випускний клас.

Я їду коридором художньої школи і згадую чудові траєкторії старшокласників і невмілі вправні їх молодших колег. Але в той же час я розумію, що між ними є щось сильне. Це любов до прекрасного. Можливо, не всі учні стануть відомими живописцями, але школу свою вони будуть згадувати з вдячністю. Бо вона допомогла їм розкрити в собі чарівний світ пізнання природи і людини. І хай не кожному судилося намалювати вітер, але відчуття його на власних долонях, побачити його в сріблястій кроні осокора пощастить кожному. В. ВАСИЛЕНКО.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

ЧЕТВЕР, 19 жовтня. Перша програма. 17.45 — Телефільм «Гулістопа» та «Узеір Гаджібеков». (Кіровоград). 19.00 — Першість СРСР з футболу. «Торпедо» (М). — «Динамо» (К). В перерві — теленовіни.

(М). 20.45 — Теленовіни. (М). 21.00 — «Всі пісні друзям». (Львів — Донецьк). 21.30 — «Світ сьогодні». (М). 22.00 — Інтербачення. Концерт кінолюбителів. «Екран дружби. присвячений дружбі народів СРСР і НДР». (М).

Друга програма. 11.00 — Телевісті (К). 11.10 — Художній фільм. (К). 17.50 — Телевісті (К). 18.20 — Концерт художньої самодіяльності. (Дніпропетровськ).

П'ЯТНИЦЯ, 20 жовтня. Перша програма. 11.00 — Телефільм «Ленін у Мугані». (Кіровоград). 11.20 — Художній фільм «Кароліна Рієкська». (Кіровоград).

17.40 — Естафета новин. (Москва). 19.00 — «Командарм Дибенко». Документальний фільм. (К). 19.20 — Концерт естрадної пісні. (К). 20.00 — Новий художній фільм «Постріл». (К). 21.35 — «Старт-67». (К). 22.05 — Кінопарис «Місто натхнення». (На батьківщині В. І. Леніна). (Кіровоград). 22.15 — Художній фільм «Кароліна Рієкська». (Кіровоград).

Друга програма. 11.00 — Телевісті (К). 22.00 — Художній фільм (К).

ПОКАЗУЄ ДНІПРОПЕТРОВСЬК СЕРЕДА, 18 жовтня. 10.50 —

Кінопрограма. 12.15 — Літосі піввіку. «Рік 1946-й». Телевізійний фільм. (М). 13.15 — «Юні спортсмени». (К). 17.00 — Фільм для дітей. 17.30 — Програма «Секстр». 18.25 — Дніпровські новини. 18.40 — До 50-річчя Великого Жовтня. «Прочитай і передай товаришу». 19.10 — Передача, присвячена Е. Тельману. (М). 19.40 — «Повість про першого комуніста». Телевізійний спектакль. (Фрунзе). 20.25 — «Чигучи Тези ЦК КПРС». (М). 20.30 — Телевізійні новини. (М). 21.00 — «Тижнева пошта». 21.30 — Кінопрограма.

ЧЕТВЕР, 19 жовтня. 16.50 — Фільм для дітей. 17.20 — Для школярів. «Шляхами героїв». (Одеса). 17.50 — Телевізійні вісті. 18.20 — Виступає інганський молодіжний ансамбль «Ягоро». 19.00 — Футбол. «Торпедо» (Москва) — «Динамо» (Київ). 20.45 — Телевізійні новини. (М). 21.00 — У нас в гостях редакція газети «Труд». 21.30 — «Світ сьогодні». (М). 22.00 — Кінопрограма.

П'ЯТНИЦЯ, 20 жовтня. 11.00 — Кінопрограма. 16.55 — Дніпровські новини. 17.10 — До 50-річчя Великого Жовтня. «Щира люба». 17.40 — Телевізійні вісті. (К). 19.00 — Естафета новин (М). 19.00 — Заключний концерт Всеукраїнського фестивалю самодіяльного мистецтва. (М).

ПОКАЗУЄ МИКОЛАЇВ

СЕРЕДА, 18 жовтня. 12.15 — Літосі піввіку. «Рік 1946-й». Телевізійний фільм. (М). 13.15 — «Юні спортсмени». (К). 17.00 — Передачі з Одеси. 18.05 — Фестиваль телевізійних фільмів. 18.35 — Передача з Одеси. 19.10 — Передача, присвячена Е. Тельману. (М). 19.40 — «Повість про першого комуніста». Телевізійний спектакль. (Фрунзе). 20.25 — «Чигучи Тези ЦК КПРС». (М). 20.30 — Телевізійні новини. (М). 21.00 — «У старій Москві». Фільм-спектакль.

ЧЕТВЕР, 19 жовтня. 10.30 — Фільм для дітей. 11.00 — Художній фільм «Не забувай станиця Лугова». 17.00 — Передача з Одеси. 17.20 — Для школярів. «Шляхами героїв». (Одеса). 17.50 — Телевізійні вісті. 18.20 — «Наш рапорт Великому Жовтню». 19.00 — Футбол. «Торпедо» (Москва) — «Динамо» (Київ). 20.45 — Телевізійні новини. (М). 21.00 — «Всі пісні друзям». (Львів — Донецьк). 21.30 — «Світ сьогодні». (М). 22.00 — Художній фільм «Не забувай станиця Лугова».

П'ЯТНИЦЯ, 20 жовтня. 10.30 —

Фільм для дітей. 11.00 — Художній фільм «Ніхто не хотів умирати». 17.10 — Фільм для дітей. 17.40 — Телевізійні вісті. (К). 18.00 — Естафета новин. (М). 19.00 — Заключний концерт Всеукраїнського фестивалю самодіяльного мистецтва. (М).

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефони: редактора — 45-00, відповідального секретаря — 45-35, відділів — 45-36.

МОЛОДОЙ КОМУНАРЬ — орган Кіровоградського обкому КПСМУ.

Т. в. о. редактора Ю. МОТОРНИЙ.